

ქოთეშახათი 7 ნოემბერი 1928 წ.

ფასი 15 კპ.

საქართველო
საბჭოთაოთვე

526-F

№ 178

სახ. ს. ნაფაგეიშვილის

ართი ბელისი რლი უ რ ი დ ა ნ

რაც უნდა მომხდარიყო და რაც ჩვენ არა ერთხელ გვიწინაწარმტყველებია: ბოლშევიკებმა ულატებს დემოკრატობა, აჯანყდენ და ძალა-უფლება ვადასტეს მუშათა, გლახობა და ჯარისკაცთა საბჭოებს. ეს კი მიახვეჭებს მათ საბოლოოდ გაკოტრებას. ცხადია, ისინი ძალა-უფლებას ვერ შეინარუნებენ იღიანს. დიდ-დიდ დროს ან არა კერა იარსებს მათმა „რევკომმა“ და შემდეგ ისტორიული აუტლებლობით უნდა დაიწყოს და მისი ადგილი ხელახლად დემოკრატიაში დაიბრუნოს. მაგრამ სინამდვილეში დღეს მათ ხელშია ძალა-უფლება. ამიტომ დემოკრატია მართებს დიდ სიფხულად და ვაშქარობაში, მან უნდა თავი მოუყაროს ქვეყნის აველა ცოცხალ ძალებს და დარაზმის ის ბოლშევიკებს ბრძოლაში...

1918 წ. ნომებანი. ყოველი ჩვენი მოლოდინის გარეშე, ბოლშევიკები კიდევ ხათვეშე უღებან ქვეყანას რუსეთში. მართალია, მათი დღეები დათვლილია, შარა ფაქტი მათც დაქათა არება. სულ სხვა არის ჩვენზე, ჩვენივე დემოკრატიაში შემოქრება გარეშე ქვეყნის აველა ცოცხალ ძალებს და ამიტომ აქ არც უნდა ვახავთ ბოლშევიკების თავ ენებავიან, არც ეწებნა ახას დროს...

1919 წ. დემებანი. ჩვენ არა ერთხელ გვიწინაწარმტყველებია ბოლშევიკების საბოლოო გაკოტრება ადრე თუ გვიან. სწორედ ისე მოხდა, როგორც უნდა მომხდარიყო. მოსკოვზე სამი მხრიდან აწარმოებენ შეტევას ბოლშევიკების მოწინააღმდეგეები. —სოლოდ დროს მხარე არის თავისუფალი მათ გასაქცევად ულატურ ტრევეში. ახლოვდება ის დრო, როდესაც დემოკრატია უხიზლად უნდა იდგეს სადარჯოზე.

1920 წ. მინისი. მოხდა ის, რაც უნდა მომხდარიყო და რასაც ჩვენ დღეს ხანა ვწინაწარმტყველებდით: დღეს ზრბოც კი უნდა ბოლშევიკების გაკოტრებას. თუ ისინი მარცხ ბოგონებზე რუსეთში, ეს უკეთი დემოკრატების სურსების ბრალისა. მოლოდინ ჩვენმა დემოკრატებმა კომრემსაც შეუქრია და ქვეყნის აველა ცოცხალ ძალებს და ათეს ვარეშეში, წაშთაოქ ბოლშევიკები და ათეს და ჩვენთან ზავის ხელშეკრულების დამდნაზე...

1921 წ. თიბებანი. მოხდა ის, რაც მოხლოდნელი იყო: ბოლშევიკებმა ულატებს დემოკრატობა, აჯანყდენ და გამოცხადეს საბჭოების ხელისუფლება ჩვენშიც, ამით ერთხელ კიდევ ცხადებს თავიანთ გაკოტრებას. სულდროს, მათი არსებობის დღეები დათვლილია, ვერაფერი ვაგვიჩოვებს სივრცეზე მათ ძალა-უფლებას ვერ იხსნის დაზოზისაგან.

1922 წ. მინისი. მოუხდევად ყოველივე მოლოდინის, ბოლშევიკების ხელისუფლება ჯერ კიდევ არ დაშლილია, თუმცა უნდა ხანია, რაც მისი დღეები დათვლილია. ბოლშევიკების გაკოტრება და მათი ახასრული აუტლებელი იყო, რომ შარხანდელ და წლეგანდელ მომზობობას ხელი არ შეეწყო მათთვის. მაგრამ დღეს ყველსათვის ცხადია, რომ იგივე შემოღობი მოუღებს ბოლოს მათ არსებობას. დემოკრატია უნდა იყოს უხიზლად და პირველხვედ მოწოდების ხანს დადგეს სადარჯოზე...

1923 წ. მარტი. მოხდა ის, რაც უნდა მომხდარიყო და რასაც ჩვენ დღეს ხანა ვამბობდით: გაკოტრებული ბოლშევიკები კიდევ შეეცადენ ძალა-უფლების გადართობას თავიანთ ბატონობის შენარუნებას, მაგრამ ვერ მოარჩვენს გერმანიის დემოკრატია შესაღებო მასხუბი ვადაც მათ ვამოხვლებს. ესეა ქვეყანა სხედს, რომ მათ არამც თუ ვერცის რიგეშივე ქვეყანაში არ ძალუხის საბჭოთა ხელისუფლების დამყარება. არამედ რუსეთშიაც მათი დღეები დათვლილია, ვერც მტკიცე იქონია და ვერცის ფუფუნებე ვადაც. ვერც ვეგვიანია აღ მშენებლობა, ელექტროფიკაციის, ინდუსტრიალიზაცია და სოფლის მეურნეობის აღორძინება ვერ იხსნის მათ დამოზიდან. დღეს თუ ხვალ დემოკრატიაში უნდა დაიბრუნოს მათი ადგილი...

1924 წ. აპრილი. ეხლა კი აველასათვის ცხადია, რომ ბოლშევიკების გაკოტრებაში ყოველივე წრეს გაადაჯარა თუ გაკოტრებული ხელისუფლება არა, აა სხვა ვინ ჩააცხობდა დემოკრატის აჯანყებაზე? მაგრამ ვაწარულს ვერაფერი იხსნის. რაც არ უნდა ვაახაზდ აღმშენებლობა, თუნდაც ნამდვილი სოციალისტური, მათი დამოზის დღე მარცხ მოახლოებულება და დემოკრატია გამარჯვება აუტლებელია...

1925 წ. ნომებანი. გაკოტრებული ბოლშევიკები ჯერ კიდევ არსებობენ და სათავეში უღებან ქვეყნის ერთ მივესიხედ მართვა-მამულობის საქმეს, დღეს ხანია, რაც დათვლილია მათი დამოზის დღეები, მაგრამ ჯერ კიდევ თუ ბოგონებზე, ეს მათ ბედს მიეწერება. საქრია მხოლოდ დემოკრატობის სურსებზე და აველა ცოცხალ ძალების დარაზმვა ბოლშევიკების წინააღმდეგეში...

1926 წ. ინივილი. მოხდა ის, რაც უნდა მომხდარიყო და რასაც ჩვენ დღეს ხანა ვწინაწარმტყველებდით. გაკოტრებულ ბოლშევიკებში რივეცა უნდა დაწყო. ვარ...

კვიცი უნდა ითქვას, რომ მათი არსებობის დღეები დათვლილია. მართალია, შარხანდელმა და წლეგანდელმა კარგა მოსავლობაში ჩამოდინებულ ვაახაგრძობა მათ არსებობა, მაგრამ დღეს ზრბოც კი სხედს, რომ ეს კარგი მოსავლივე უქადის მათ აუტლებლად დაშობას. არავითარი ზაგახი, აბგისი, ავტისი, აბრეშუმის და შალის ქარხნები აღარ ვაახანდობებენ მათ არსებობას აველაფერი ეს ვადაც დემოკრატის ხელში, თუმცა ბურჟუაზიისთვის, მარა მათც დემოკრატობა...

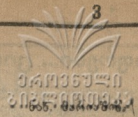
1927 წ. მინისი. ყოველ მოლოდინის გარეშე, გაკოტრებული ბოლშევიკების ხელისუფლება უფრო ხანგრძლივად გამოვდა, ვიდრე ვეჭრობდით. მარცხ იხსნის არ წინადა, რომ მისი დღეები დათვლილი არ იყოს და დღეს თუ ხვალ ის არ დაეშობს, თუმცა ჯერ არ არის გამოკრეული მოსავლის პირი, მარა, როგორც არ უნდა იყოს ის, სულ ერთია, ბოლშევიკებს მარცხ არ უშვებიათ მათ დამოზის ტრანსპორტი ვერცა მოსავლობის და უზისაგან წლები. არც წარმოების განვითარება იხსნის მათ: რაც მეტია პროდუქტობა იქნება ჩამხუდელ წარმოებებში, მით უფრო ურჩის საბჭოთა ხელისუფლებასათვის. ამიტომ დემოკრატია მოუფიქრად უნდა ელოდეს იმ დღეს, რაც უნდაც ბოლშევიკური ხელისუფლება დაეშობდა და დემოკრატია გამეფდება მის ადგილას...

1928 წ. ნომებანი. მოხდა ის, რაც უნდა მომხდარიყო და რაც ჩვენ დღეს ხანა ვწინაწარმტყველებდით: ბოლშევიკები გაკოტრდენ. ვერაფერია ვერ უშველა მათი ვერც სულმა მოსავლამ, ვერც კარგმა, ვერც წარმოების ვადაც, ვერც სოფლის მეურნეობის ავეცებამ, ვერც მუშების და დღესების ცეცხობა და ვერც მათ შორის დაწესებულებამ, ეხლა აველასათვის ცხადვე უნდაც ვადაც, რომ მათი დღეები დათვლილია დღეს თუ არა—ხვალ უნდა დაეშობს! სამას სამოდს ხანა წინდა ვიორგე, შენ დააქციე და დაამეც მათათი თავისი, მთავარ ანგლოზონ გაბრუნე, ძორგრა დონის კარცოთ, იქვედ დაწყველით და შეარევენი მათათი დღე და მისწერება. ყოველდ წინდა დღისი მობობელ, შენ მოხედ და შეეწვი დემოკრატობას! წინდა არს, წინდა არს, წინდა არს და დღეები და დღეები უფლებსა დღისისა. აღიღულია, ამინ!

ნომი ჩამიშე. უკაცრავად ს. თ.-ი.

მ ქ ტ ო მ ბ ე რ ი

ახე ნატრობდენ ყოველ გრგვინვაზე: „ოი, გავარდეს ნეტავი მგზი,

რომ მოვიშორათ: ფეხზე ბორკილი, ზურგზე — მონობის და ტანჯვის კენი“.

...და თებერვალში ღრუბლიან ცაზე როცა შორეულ გრგვინვით იღლეა, პილიონების ტანჯულ გულებმა სიხარულისგან დაიწყეს იღლევა.

...მაგრამ სიხარულს ფრთა მოეკვცა — გრგვინვამ „მშვიდობი“ გაღაიარა

ზღარ გავარდა ნანატრი მგზი, გულს მიერმატა ცილდე იარა...

...და, შა, მოვარდა როგორც გრიგალი ლენინ — ცეცხლოვან სიტყვის მფრქვეველი

ვა მის სიტყვებზე ებოს იძლევა ზარბაზნები და ტყვისმფრქვეველი.

ქურბში ყველგან ისმის ყოცინა: „მშვიდობა ქოცებს... ომი სსახლეს“...

საფრთხეში არის ყველას სიცოცხლე და ქვემეხები ანგრევენ სახლებს.

ბრძოლა გრძელდება გამარჯვებამდე... უკან მარქაუში შილიონია....

ღღეს პეტროგრაღი ძველი პარიზი და ძველის-ძველი ილიონია.

ჯვარი დაუსვენს მტრებს და მათ იშედს („მორწმუნენია“ და სწამთ ეს „ჯვარი“)

და ღრეობითი შთაქრობა დასცეს ტახტის საწმენდი ახალი ჩვარი...

(და მართლაც იყო ის „ღრეობითი“ დასცალდა მხოლოდ შვიდი თვე სრული;

შერეე თვეზე კი მოაბეს ფესტი და ზღვის ნაპირზე დალია სული).

უკან თერთმეტი და წინ ამდენი მთლად გააწითლებს ამ ჩვენს პლანეტას და ზედ რაც არის ძველი ნავაგი დაიწყებაში სულ ვაღაზებტავს.

ციფრები... ციფრები...

ყოველთვის, დაწოლის წინ, ჩვეულებით დასჩემდა კედლის კალენდარიდან სადღესთა ფურცლის აგ-
ლუჯა.

სამშობლოდან გარდაბნეწილს, უსაქმოსა და თითქმის სრულიად, უსახლკაროს, მის ილაჯი გაბრძნეული ჰქონდა ცოლის ყოველ დღიურ მოთხოვნისთვის მოსმენით და... მოთმენით, რადგან უსაქმობისა და ეკონომიკური კი შეუძლებელი იყო, არა თუ ყველასი. ასეთ პირობებში კალენდარიდან ფურცლის აგ-
ლუჯა ვასში ბადებდა უსამიფრო, ნახუბარ - ნავალაღვი დღის თავიდან მოშორების სსსამომწონე ილოუ-
ზისა.

იყო შინაგანი რაღაც აუხსენელი ლტოლვა: მას ეჩქარებოდა დღეების ჩქარა წარმავლობა, თითქმის სადღაც მიემოხრებოდა.

რამდენჯერ უსაყვედურნია ცოლს: — საშუა! რაღა გაქვს ხოლმე ასეთი ცუდი ჩვეულება? რამდენჯერ ზვალისდელი რისკვი დღევანდელში ამიჩრევია?!

მოუდა ასეც: თითქმის ერთი თვის განმავლობაში ყოველ რიცხვს ერთი დღით ადრე ითვებდნენ; ქმრის მიერ ანაგულაჯზე ერთი ფურცელი ერთი მშვენიერ დღით ცოლს აეწიო-
ჯა; რის შემდეგაც, წაივდა მიყოლებით, სანამ თვის ბოლოს ერთმა ნაცნობმა არ შეინიშნა ეს და არ შესაწირებინა: იმ ერთმა ფურცელმა ორი დღე შეიზნულ ერთად გაითენა საშსა-
ოჯაში.

ფურცლების აგლუჯა კედლის კალენდარიდან ყოველთვის ერთი და იმავე დღეანტულობით, გიძნობით და განცდით, ტრაგედურულად კი არ ხებებოდა. იშვიათი ეგზემპლარი — სასიამოვნოს, ხოლო უმეტესობა — საძმობო თუ საშფუხარო მოგონებებს, განცდით თუ ემოციებს აწევდა.

შენიშნული იყო, რომ ყოველთვის ორი ფურცლის აგლუჯა მეტად მძიმე შობაბედობისთვის ქვეშ მომთინა-
რებოდა: ერთი მათგანი იყო მისი და-
ბადების დღე, ხოლო მეორე...

იმ დროებში შამპანიურ ყურანის აკიდობები, ჩამირი თუ სხვა რამ ბლო-
დად აწყდებოდა პაროზის ხილით სა-
ვაჭროებს. ქმარს მთელი დღე არ მო-
უხერხია ამებარც ცოლისაგან. ფული კი იყო, თორემ ასეთი რამეებში პი-
რის ჩატკაბარებნაზე თვითონაც არ იტყავდა უარს.

საყოლს დადილი... დაქანცული და გულ - გაწყალბებული მიუახლოვ-
ლან; მაშინაღორეთ სწავდა კედლის კა-
ლენდარზე პირველ ფურცელს და რის-
სიმე მოახრების უმაღ აგლუჯალი ქო-
ქალიდი ხელში შეჭრა. კალენდარმა „25 ოქტომბერი“ უჩვენა. შეკრათა:

გამოუნაწილებელი „ხარი“

საქონის...
განყოფილება

— რა აზრებია? ნიკრისის (რეგამბიზში) მარს სომ არს ბრძენობით

— სა ნიკრისისა, ჟოგელ ფელს სწორად ამ დღეს ამ თერმ-
ბეტი ფლის წინა ამოკრული
ღამიგზლის სოღამ და... მაილს.

ეს სწორედ ის მეორე ფურცელი იყო, აგლუჯა რომ უშვებდა.

ეს მოუდა შორეულ, ნესტიან პეტ-
როგრადში. საღადა ახლა ეს სახელი? ლეინგრადის გახსენებამ ლტინიცი
მოაგონა. ამან კიდევ საზმარო სა-
სახელო... კედლის ჩაყოლებით წვი-
მის წყლის საწურტი მილი...

— ო, როგორ ცივი იყო იმ წუთის
ეს მილი... მაგრამ... რა რიგ აზრი-
ლიც“ იმავე დროს... დატყვევებას და
მგანი, სიკვდილსაც სწორად ამ მო-
მა გადაარჩინა... შემდეგ წოწვა - თრე-
ვა და, ვინ მოსთელის, რამდენი უსი-
აზრებნა!...

— მა, კიდევ არ იშლი, საშუა...
გოისმა უჩანდნან ცოლის უსამიფრო
ფალცერთ:

„რა გეჩქარება, თუ იცი, ჰა? დღე-
ებ გვაკლდება, თუ არ გეგამბება?!
იქნებ სამშობლოში მიგაზარია? პირ-
ტრეული და მინისტრობა არ დავბრუნ-
ნონ ერთბაშად!... ესეც შენი კეთილი
ნაწილობა“ „25“, კარავთ მოიგონეს!...

მაგრამ ეს სიტყვები საკმაო იყო,
რათა შელახული თავმოყვარობა
მეც ალაპარაკებულყო, თითქმის
სიტყვან ფეხზე ფეხი დადესკა:

— სრულიადც არა! შენ რომ
25-ს გულისხმობ, ის, მხოლოდ 7 ნი-
ეპების გათენდება; 13 დღე ჯერ კი-
დღე წინ არის!...

— 13 დღე კი მართლაც კია მანძი-
ლია — გაიფიქრა მან, უკვე ლოგინში

ჩალაგებულმა და პასუხი რომ ვერ მი-
ეცა იმისათვის, თუ ისეთი რა უნდა
მომხდარიყო ამ 13 დღის განმავლ-
ებაში, რაც მას იმდენად გამოადგებო-
და; კედელს თვალთვრება უწყო, თით-
ქმის კი საბედისწერო ნიშნებს ეძებო-
ბა რამ „სასწაულები“ არა თუ
აღიარა მეორდება, არც კი ხდება.

არ ვიცი, თუ რამდენ ხანს გაგა-
ტელდა ეს მდგომარეობა. ვცით მხო-
ლოდ, რომ, რაუცა მეორე დღეს გამო-
ვლივდა, თვალთვრება კედელს მაიღ-
მოალო და იქ კედლის კალენდარზე
თვალთ მოჭრა, შევიტ მსხვილი ციფ-
რით რომ ეწერა: „7 ნოემბერი“, ხო-
ლოთ ქვე ფორხილუმში მოთავსებული
იყო: „25 ოქტომბერი“.

— 13 დღე ძილი?!... წარმოუდგ-
ნელია... ნუ თუ ყველაფერი რიგზე
მაქვს ან რიგზეა საზოგადო ქვეყ-
ანაზე?!...

გამოირკვა: იმ დამეს ქმარს რომ
ხტონევა ამოეწეა, ცოლს ჯავრის საყ-
რელად კალენდარიდან 13 ფურც-
ელი ერთბაშად ავეღოჯა.

არც მეტი, არც ნაკლები...
სამეტიან კავშირში კი ამ დროს,
თუ მე-11 ოქტომბრის საწვიმო შე-
ვედრისათვის ემზადებოდნენ, სულ
სხვა ციფრებით „ერთობდნენ“ თავს:

ეს იყო ახალ სოციალისტურ აღმ-
შენებლობაში დამკვიდრებული, ეგ-
როდნობილი „საკანტროლო ციფ-
რები“!...
ონისიე.

საოქტობრო უნიონები

1. საბარო და საზინო მდგომარეობა

წინააღმდეგ ჩვენში გავრცელებულ ყალბ ხარისას, უნდა თქვათ სიმართლე, რომ ჩვენს საერეთაშორისო მდგომარეობა ვერ არის მინჯი და მინჯი საშური. ამის დაბალვა ეხლა უკვე შეუძლებელია. — ცხადია, რაც დრო გადის მით უფრო ესუსტებათ და გველვა ძალ-ღონით. საცაა ამოვადებება კიდევ უფლო. ბრუნს ასეა, ამას აღსაქმურება სახელმწიფოებრივით სველა ზურუნაზიუ-ლი და მენშევიკური განჯეთები. წაიკითხეთ და დარწმუნდებითო. რაც უნებება ჩვენს შინაურ მდგომარეობას, არც აქ არის კარგად საქმე. შეიძლება ბევრმა ჩვენგანმა არც კი იცოდეს, თუ რა გრანდიოზულ აჯანყებებს ქონდა ადგილი ამას წინააღ უკრინაო. ვინ იცის, შეიძლება ეს ისტორიული მოვლენა მიიღოს შეუნიშნავი დარჩენილიყო, რომ სახელმწიფოებრივად არ მიგველო ამის შენახებ ცნობა (სხვათა შორის, ეს უკანასკნელი მოვლენა დასაქმურება იმისათ, თუ როგორ შეიძლება არის დაყენებული ჩვენში უზარალო კავშირი - გამაშობლის საქმე და ეს ერთის მხრით რევოლუციის 11 წლის თავზე, და მეორის მხრით, როცა ამ-საკვასისი ფ. ტ. საბარო-დღეობა ოქტომბრის მიწურულში კვიამ რადიო-სადგური ააგო თვით მყინვარის კენწეროზე. მხოლოდ ამინდის შეუვნებლობა შეუშალა ხელი).

საუნიადმდეგობით ჩვენს ასეთ სუსტ მდგომარეობისა, სულ სხვა სურათის ვხედავთ: ვეროპოსა და ამერიკის ქვეყნებში. ამას უკანასკნელი გეოცივების ტალღაც ამოწმებს. მართლაც თუ სახელმწიფო მდიდარი და ძლიერი არ არის, როგორ შეუძლია მას დროის მოსაკლავად ისეთ ძვირ გასართობებს მიმართოს, როგორც არის გაფიც-ვება.

2. ელექტროფიკაცია

რაც შეეხება ელექტროფიკაციას, ამ მხრით მეტად დიდი მიღწევები გვაქვს: ზაქაი, რიონში, აბჰსი, აჭ-სუსი, და სხვა ასეთი პესები მრავალდ მოგვებობა. მაგარამ მათ შორის ყველაზე უფრო ღირსშესანიშნავია ტენ-ნიის უკანასკნელი მიღწევა, პატარა, მაგრამ უძლიერესი, ეგრედწოდებული — „ტუბი“. ამ უკანასკნელის მოვალეობა იმაში მდგომარეობს, რომ რაც შეიძლება, ჩქარა და ძირში შეაკვივოს ფრთები ყოველ მოქალაქის ალირი-ასნლო ოცნებას ელექტროფიკაციაზე. რადგან გადაქარბებული არაფერი არ ვარა. მით უმეტესი ოცნება. და თუ ხანდისხან ტუბის აქაბების, ეს მეტის მეტ მუყაითობით და გულტურეცილობით მოსდის და, მისასაღება, საბატეზლიც არის.

3. აღმშენებლობა

აღმშენებლობა რომ ჩქარი ნაბიჯით მიდის ჩვენში ამას ყოველდღე წაიკითხეთ განჯეთებში. სად გინდა, რომ არ ავებებ ქარხნებს. მაგარამ ქარხნების შესახებ სიტყვა საეციალისტებს მიეწინათ. საშარო საქმეა. ლაბარა-კში ავიღოლდ შეიძლება წაათვალიც, რომ ეს და ეს ქარ-ხანა სჯობს ამა და ამ ადგილას იქნას აგებულიო. შემდეგ, რომ აიღონ და ეს ქარხანა მართლაც ამ ადგილას ააგონ, მერე, მარეღისის ქარხნის არ იყოს, საყვედურებს ვერ ახვალ. (თუ კი საყვედურებით დავაკმაყოფილეს.) საბინაო აღმშენებლობის შესახებ კი გიტყვი, რომ ეს ახალი სახეობი სოკოეზივით რომ ჩნდებიან. — კარგს აზიფერის მოაწიყებს. მართლაც, თუ ეს აღმშენებლობა აწივ იმავე ტემპით გაგრძელდა, როგორც დღეს მიდის, ხომ გაუსკდა ერთ მშენებლის დღეს გული იმავე გრზა-შეკო—მეული ტვილისის მოტრფიალეს. ვის ეს ერთ-ერთი მთავარი საშიშროება, რომელიც მივლის ჩვენს საბინაო აღმშენებლობას მომავალში; რაც შეეხება ქარ-თულ სტლის, ამ მხრით, მხოლოდ ერთი ნიშნულ უნდა

იყოს დარჩენილი. ციხე-კოშკები უკვე ამოწოვილია და ამოწოვილი, დაბნა მხოლოდ ტაძრისა — და ის უმცირეს ხელს ჩვენს აღმშენებლებს მათ ავებაში, ამის თქმა შეუ-ღლია. ყოველ შეთხვევაში არა სინამაის უქონლობა.

4. სახინმრეწვი

ყველამ იცის, რომ სახინმრეწვი პირმშო შილია ოქტომბრის რევოლუციისა. თუმცა, როგორც ხშირი და-ნი, მშობლების დაუღერობის გამო, სხვის ოჯახში უნ-და იყოს აღზრდილი და ისიც უთავალყურედ, ის გერ კიდევ მაშინა. დღევანდელ ბავშვს გამოსწორება კი არ არის ძნელი, თუ სწორი იქნება მიდგომა. მიუხედავად თავისი სინორისა, სახინმრეწვის მიღწევის მისც თვალსაჩინოა. მაგარამ მთავარი მიღწევა არის რომ ჩვენს თავი ჩვენ თვითონ შევავალთ. რაც სახინმრეწ-ვის ეკრახვ სხსლად და ცრუოდ დიდგარა, ოთხთვლი-ან წისკელს აბურუნება. რაც შეეხება კულტურულ გაღვლებს მაყურებელზე, ამაზე ლაბარა კი ზედმეტია. საქ-მარისი იყო სახინმრეწვის მხოლოდ ერთი სურათის ჩვენ-ება სოფლად, რომ იმ სოფელში სამუდამოდ გადავიარ-ნილიყო ქალების მოტაცება, გაუბატურება, ხანჯლების ტრიალი, ქვიფი და წარმოადგინო ლეკურის თამაშიც კი. ისე უნებოდ, მამასადამე მოსაქცურებლად, იყო ყვე-ლაფერი ეს სურათში.

როგორც საეციალისტები აღნიშნავენ, რევიოლუ-ციის მთავარიმეტე წალზე სახინმრეწვი თურხე რლაც გარღვრების აქვს ადგილი. აქ უნებური არაფერია, გან-საკუთრებით მას შემდეგ რაც ამბეტლის ავადმეურთ დამაა ისე თავგაქებულად გადააშეა რევიოლუციის ტალღებში, რომ შეიძლება კიდევ შეიმთხვეს რამე, თუ არაიენ გამოუნდა მშველელა.

5. კულტურული ჩამოლივინა

ყველა საკითხებში, ეს საკითხი ყველაზე უფრო რთული და გამოთრევეელი საკითხია. განსამატყვად ემარა ერთი მაგალითი. თუ, მაგალითად, სოფელში გლეხს მა ექიმმაშე კულტურად ახვებია და პირდაპირ ექიმისაქენ გა-ქუსლა, ეს უკვე კულტურული რევიოლუციას. მაგარამ საკარისია ექიმმა გლეხს კერცხი, ინდური ამ გოკი მოთხოვოს, კულტურული რევიოლუცია უკვე აქლუ-რულ ყველგველობად იქცევა. ამათში კი განსაკლავ-დილია. ასეთივე სიბრტეში სდვას შეიშობს საკითხის, მაგარამ ამ საკითხზე სჯობს მომავალ ზაფხულში ელა-პარაკით, როგორც დღეს როცა უკვე სიცოცხეები დაიჭირა და კარზე ზამთარია მომდგარი, შეფობის საკითხის სი-ნათლუმე გამოტანა არაფითარი სიამოვნებას არ წარმოად-გენს. ყველაფერს თავისი სეზონი აქვს და ნუ მოვიტყე-ვით ისე, როგორც ამახ მუშკობის სჩაბის, როდესაც სა-ზამთრო თბილეთობის ნაცვლად ვიტრბრუნა ჩიეთუ-ლობა აქვს გამოფენილი. მაგარამ ისევე კულტურულ რე-ვიოლუციის დაფრტუნდით. საკითხებია, გვაქვს თუ არა ჩვენ რევიოლუციის მთავარიმეტე წლის თავზე რაიმე მიღწევები ამ სფეროში?... უთუოდ გვაქვს. მაგალითად ტვილისში ერთ ასეთ შეშინვესთან გვაქვს საქმე. წარ-სულ დღებში ტვილისში ჩამოვიდა რომელიღაც სახე-სულ და მოთავსდა თვითი - კლების შენაშაში. თუმცა წარსულ ზაფხულში თვითი-კლები ისედაც სამხეცეს წარმოადგენდ, სადაც შეუთარბებულად შესესლა სიხიფ-თო იყო. მაგარამ დღეს - დღეობით იქ მოთავსებული სა-ხეცე უთუოდ ვატიკლებით უფრო მშვილობიანი მასათი-საა. ყოველ შეშინვესში იქ შესესლა შესასხიფილი იქ-ნება უფარლად. თითქოს მცირე მიღწევა, მაგარამ თუ-კეთ-კლებსივით კი ეს ნამდვილი კულტურული რევი-ოლუციასა....

სინამაბო.

ლ ე მ რ თ ი ლ ა ო ქ ბ ო მ ბ ე რ ი

(კოკია ოტხ სურათად)

წმ. მარიაშხა.

ტექტო მაზრაძე.

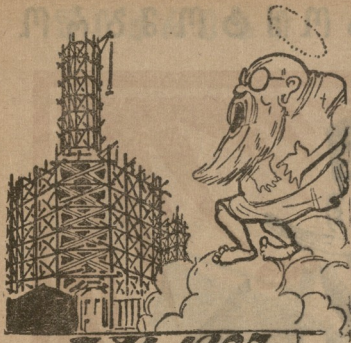

იღიბოდა მამა-ღმერთი...
 (მისი ბაღლი შეგეწიოთ,
 ცა რომ ბაღლა ტახტად ედგა
 და ქვეშ მიწა—ეკლესიათი!)
 იღიბოდა და სათვლილ,
 გულტაყერჩის, — ეგო ცხვირზე,
 ზომ არა-ია გაპპარეოდა
 ქით-აქით ცის გამზირზე...
 აქ ყოველი რიგზე იყო,
 არ სწვდებოდა მიწის სედა,
 ქვეშ — ღორბღებში, ზევით — წვერში
 ნეტარების ცრემლს აფრქვევდა...
 იქ კი, საღდაც, მიწის მეკრდზე
 თუ პოლოავდა ქარხნის ბოლი,
 იმ ბოლს თავზე მტვერის აყრიდა
 ცადან ღმერთის ეს ღიმილი...
 და ქვეშ ქარხნის ბატონ-პატრონთ
 ზღვივოდა იგი ოქროთ,
 რომ ეყავათ ჯიბებში
 გვლავ საპნევიდა და სახორითი
 და თუ იქვე მუშა ხალხი
 შეყვსდა ამ ღრის ქარხნის მურში,
 ღმერთს არც სურდა ამის სმენა,
 (ჯეკერი*) გეკრათ თუნდაც ყურში!
 მაგრამ ათას ჩვიდმეტე წლის
 ზომ ჩამოლა ოქტომბერი
 და აიკრა მიწით ბოლი,
 ცამდე მუშტად მონალერი, —
 შეკრთა უცბათ მამა-ღმერთი:
 წაც იცინა, სჩანს, ჩამწარდა
 და ცხვირიდან ის სათვლილ
 ღაღის ძირს ჩამოუფარდა...
 (ვაი, ეს რომ მომხდარაყო,
 დადგებოდა წარღვნა ქვეყნისი
 ამ ძნელ საქმეს, როგორც ვიცით,
 ღვთის სათვალის დაფშენაც ეყვის...)
 მაგრამ, ევაღობ ქაჯს, გადავჩიოთ:
 ღმერთმა იცოა შუბლზე ხელი

და სათვალეც ძეწვეით ყურზე
 აღარ მორჩა ვაღუსტველი...
 მზლლოთ პირი, ეს ღიმილთ
 გაბადრული თვისა პირი,
 იმან რისხვით როგორად შეჭკრა,
 აამითქა, ვით საყვირი.
 (სწორად იმ წუთს წყნეთის გზაზე
 აყრთყინდა ჩვენშიც ვირის...
 ღვთის ხმის ჩენა ვირის ყბიდან
 სულ არ არის ვასაკორი.
 მიწა აფრეც მოსწერები
 ამისთანა მაგალითებს,
 მანდ ცნობილ ვალამის
 ისტორიაც მიგვითვებებს!
 აბა, სამსონ შსაჯულს, ძლიერს,
 და წმინდასაც, გგონი, მასთან,
 ვინ არ იცის, რა კავშირიც
 ჰქონდა გამმზარ ვირის ყბასთან!
 და ქრისტეც ზომ, ვირზე მჯდომი,
 ერუსალიმს შიშით სძრავედა...
 დიახ, ვირი ხმით თუ შრომით
 ღვთის სამსახურს ბეგრეჯერ რთავდა!..
 ში და, როცა ხმა აღმოხდა,
 როცა ხელი შუბლზე შერჩა,
 როცა მხრები ამნაირად
 მან გვლავ ცისკენ შეიჩნა,
 იმის შემდეგ, ღმერთიც ცაში
 არ უნახავს არვის მშვიდათ...
 და ის დღეც იმ წლის ნოემბრად
 აღიბეჭდა ცის ქვეშ შვიდათ!
 წელი განხდა, სხვა გამოხდა,
 მოხდა, ხშირად რაც არ ხდება
 ცისკენ მიწით ავრავნილად
 გოლოლივით რაღაც სდგება...
 მწყობრად, დინჯად, შეგნებულად
 აწებებენ აუტოს - ავტოს

*) ჩხორი

7. XI. 1927

და აგებენ: სახლს, ქარხანას,
სადგურს თუ ელექტრო-სადგურს...
რას არ სჩადის შრომის ქვეყნის
ხალხი, მწურად შენაერთი?
სათვალავ რომ დაიწყოს,
ჯგანს გაიცივოს მარად ღმერთი!
თორემ ავი ბერიკაცო,
სათვალევ - მორქვით ცხვირზე,
სად გასწვდება ნაგარიშებს
რკინა - ფოლად - ქვა - ნახშირზე?!

მაგი ღაფას უნდა სჭამდეს,
უცილობით ყბა-მოშლილი,
მაგის საშვე უნდა იყოს
სმა-ჭამა და ტბილი ძილი...
და საბჭოთა მშენებლობას
რომ ხედავდა ასე ჭარბათ,
ღრუბელთ თავზე იგი ციდან
გაღამომდგარი სჩადა ზღარბათ!
და მის ზურგში ცის ლაყვარდი
ჯერ კვლავ იდგა თითქოს მშვიდათ,
თუმც წელი წელს შეიცვალა
აიჯერ ნიუგებრის შეიდათ...
მაგრამ აი, მეთერთმეტე
რომ გამოჩნდა თქტომბერი,
როცა ღვთის წინ აღიბართა
ნაგებობა ბევრზე ბევრი;
როცა კოშკს თუ საკემბლებს
აღირა ჭქონდა სათვალავი,
წყლებს, რომ ცეცხლად გარდაქმნიდა
დალოცილი მუშის მკლავი,
(წყლის გარდაქმნა ცეცხლად ღმერთსაც
არ მოსწონია სასწაულად,
მხოლოდ ქრისტე მიტყულებს
ატარებდა წყლებზე ბრძაღლად;
ისიც მოკლე მანძილზე თუ
რთავდა საჭმეს, მას, ჭკვიანურს,
როცა ხლები გრავითი მიაქვს
ღმეს ქვეყნად გემს, ოჯენურს;
„კრასინა“ კი თვით ყინულთაც
შესძლო ჭრა და ასე ცუდო,
როცა მარცხი „ნობილისი“
განწირულთ სხნით ამოსწურა...
მა, ღვირვად გარდაქცევა
წყალის ისე ხელ-დახელად
სასწაულს რა აცხა?
მიკატნებოც რთავდენ ძველად!...]

7. XI. 1928 მახობი

ჰო და ამ ცეცხლს, მზებრ ბრწყინვალეს,
მოეარესავით მოკამყამს,
გულში სცემდა მუშა ხალხი
ავსულო სიბუნ შევბნულ ღამეს...
და ეს იყო თვით ღვთის გულში
დაუბრუნლად ღმერთის ცემა,
ეს ის იყო, რასაც მუსდევს:
„ღვთის რისხვა“ და „ანათემა“,
რაც ღმერთს მართლაც აღარ შურდა,
რაც რომ გაჩნდა კომკავშირი,
რაც დაიწყო ჯგერათა მსგერევა
და საყდრების რბევა მშობრი,
რაც ღვთით ნაკურთხ ეკლესიას
შეესია „კლუბის ხალხი“,
განათლების კერად იქცა
მე, სიბნელის ადრე ჩარბი,
და უკულმა მოტრიალემ,
მან იქ წაღმა იწყო ბრუნვა;
მღვიღელ - დიაკვის ნაცულად, ხალხზე
პოლიტანმა იწყო ზრუნვა!...
ღმერთს არ შურდა, დიბ, რისხვა,
ღმერთს არ შურდა მხოლოდ მჭიბი,
მხოლოდ აი, თვით ღრუბლებში
აუტურდა უცბათ ფეხი!...
აუტურდა!... თუმცე ზურგი
მოეარინა მსთივის მტერსა,
ცან გულუთით აურუნებდა,
ღმერთს აყრიდა ბოლს და მტერსა...
და ღრუბლებში მისი „კრახის“
გამოწევაც იყო ამით;
სამარცხინო დასასრულის
საფრთხე დაღვა ღვთის წინ წამით!
და სათვალევ დასტერა ყურებს
გადალახა ცხვირის კეხი
აღარც ხედავ—ღმერთს, მის შემდეგ,
არც ღრუბლებზე—ტაკიცდ ფეხი;
და კორტიალ-კორტიალით
წამოვიდა დაბლა, მარა,
ჩაღვან ისე უსაზღვროა
დალოცილი ცის კამარა,
რომ ღვთის თავ-ქვე დანარცხებას
ჯერ კვლავ უნდა ბევრი წელი.
მეც მას, გზებში მზად ამისთვის,
თუ „მტანაც“ შევიძელი!...

ნაბ. ნადარეიშვილის.

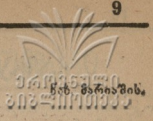
ს ა მ ქ ო მ ე ჯ რ ო

ქვეყნის
განმათავსებელი

რაზედ ოცნებობს ემიგრაცია

ფიქრები

რახვედ ოცნებობს მუშათა კლასი

„აზნაავი“ ოქტომბერი

ოქტომბრის დღესასწაულის წინა-დღეები მაცნობს, რათა დაეკუთვნებოდეს ვაგზაზღვრულად კ. ნაყოფიანში და მთავრობის სახელთ მიმართული ადგილობრივი პრობლემა ეკონომიკის პრობლემატის გამოაჯგუბებს დიდი დღესასწაული.

უნდა გამოიტყუდეთ, ამ აზნაავი კი-დეც გამახარა და კიდევაც გამაშვილო. სასიხარულო იყო ის, რომ ვაგზობის შემდეგ ქალაქს არ მთავრობებდნენ და სოფლის პარის ჩასწორება მლიერ მენატრებდა. სამწარო და სამწუხარო იყო იგი შემდეგი მიზეზით: მართალია, მიწადმოქმედების კომისიისათვის ერთი თვე დაეკუთვნებოდა, სადაც ეროვნულ მეცნიერებას, ს. ნაყოფიანის შეფად ითვლებოდა, მე კი საშუაო კომისიის თავმჯდომარეთ, მაგრამ ჩვენ შორის სი-დღეობით დარჩეს და, ხსენებულ სოფლისათვის ჯერ-ჯერობით არავისთან დახმარება არ გაეზოფიდა და, წარმოადგინეთ, კომისიის არც ერთმა წევრმა არ იცის, თუ როგორ მართის სოფელია ნაყოფიანი. ასე გასიხვეთ, მეც კი ის კომისიის მახარში შევანა, როცა ამანდელად ოსტრეიის მახარში ყოფილა.

შეორეს მხრივ ეს აზნაავი არ გამახარებია იმიტომ, რომ ცოტად არ იყოს სოფლის ცხოვრებას მანძი და მანძი ცარგად ვერ ვიწნობ. თუმცა, როდესაც ზეითი მოგახსენეთ, მიწათ-მოქმედების კომისიისათვის ერთ-ერთი დამატებულადში პასუხისმგებელ მუშა-ვით ვითვლეთ. ეს გარემოება მათი-ქრულად, და ჩემთვის გამბოზდა ვით თუ იმ პირობა მდგომარეობაში ჩავარდი, რომლებიც ქალაქიდან, ხელკარილია ესტუმრობან სოფელს, დღი-რიდან საომაროდ ილაპარაკებენ, ყველფაზრზე, მიედ-მოედინებან, და ერთი სატყვიოც არ შეგებან სოფლის დღეიანდელ მდგომარეობას შე-თქი. — „წავიდი, არ წავი-დი, წავიდი, არ წავიდი. ვეცოხები თვის თავს. ბოლის გადაწყვეტიერ წასტულიყავი. შუა-ღამე იყო, როცა სოფლის შუა ვულში ჩვიანს ვგზის სოფელურ გაეჭვებულ ცხენი „შევაჯი-როეთ“. წვიმიანი დარი იყო და სოფლის ვგზი — ტალახიანი. მე კი თეთრ ტანისამოსში გამოწყობილი, მხარზე საინარო თოფით ვიჯექი ცხენზე. ვინეს რომ შეებედა, სწორედ „ღონ-კი-ხატს“ მიამსაჯავებდა. ჩემი მაშინდელი გიორგი მხარულამდე, მიუხედავად თავის ქვარამოსილებისა, მხარული აღმამანი აღმოჩნდა.

— აბა ჩქარა, ჩქარა საქმელი, ხომ იცი, სტუმარი „მომწიებელი“ იქნე ბავ: იჩქარება ქალკს სახლში მისსელი გიორგი.

— თ, თუ ლმერთი გწამს, ნუ შეშუ-ხლებით ბიდიშის მოხდით ჩავლამა-ჩარე ჩხმით, რათა ჩემი სიტყვები არა-ვის გაუგონა.

— რა-კარ, რა თქვეს: „თუ ლმერ-თი გწამსო?“ თქვენ პრტიული ხართ? შედეგითხა ის.

დაბ, პრტიული გხალავარი გავ-ვირებებით უბასუხე მე.

— მამ, თქვენ ლმერთი გწამთ! გან-ნა, კომუნისტებს ლმერთი სწამთ?!

— თ, არა, მე ისეც ვთქვი, თქვენ რომ მესიამავენებით. — მიხუე მას და თან ენახე ვიბოთი.

— რათ, თქვენი გგოიით, მე ლმერ-თი ვწამს? ცუდებით მე დღერთი, ჩემო კარგო, ნიკოლოზის დროსაც არ მწამებია. ჩემნი ეკლესიის დანერგევა-ში პირველად მე შევეუფინის...

„აზნაავი“ ოქტომბერი ჩვენს სო-ფელში პირველათ მე შემოვიყვანე, მა შამ! ამბობდა მხიარულადე და თან ცეცხლიან ბუხარს შუშას უმტებდა.

— აზნაავი? 33, თქვენი ხუმარა კა-ცი ყოფილიყარ... ვთქვი მე.

— დაბ, აზნაავი ოქტომბერი, მა-შამ! დაბეჯითებით დაბატა ჩემმა მეს-პინძელმა და ბუხარში ცეცხლი გაანა-ღა...

შემდეგი საუბრიდან გამოირკვა, თუ როგორი წარმოდგენა, ჰქონდა მას ოქტომბერზე. მისი წარმოდგინით, ოქტომბერი იყო დიდი კაცი, რომე-

ლმაც უმჯე შესსლო ქვეყნის ნახე-რიად გადატრიალება, მთელი ნიკოლო-ზისა და მისი მრმრმრმის ჩამოგდება, ხოლო ახლა მტკნარ მანქანას გდტ-რილებას ამხალბდა.

გუნებში შეინიერება, როცა ეს გულმურყვილო გუნები, რომელიც ცალი ხელით მამამათა ტრადიციის ისეც ებღულებოდა, ვახშობის დროს უბრალო სადღეგრილოდ შორის უფ-ცრად ლინით ხსენე შქვას ხელს წა-მოავლებდა და გსვიდან ნაუტაოთედავად გადახვედრასეით წამობიხებდა ხოლ-ნე: „ეს აზნაავი ოქტომბერს გაუძარ-ჯოს“-ო!...

— აზნაავი ოქტომბერი ჩვენ გვა-ვალბებს... აზნაავი ოქტომბერი ასე ამბობს... აზნაავი ოქტომბერი ისე გვიარჩევს... არ ისვენებდა ჩემი მასი-მსელი, თითქოს უყუე შეივინ ჩემი გუ-ლას აზნავი და უნდა ერთი ლახაირა-თიანი სიცილი დასტეოსო...

მაგრამ მისგან დავალბებული სტუ-მარის მდგომარეობა მე შაიძულდება თავს შეკავებას. მხაროდ გადაეს-წვეტე; მთორედ დეს მელაბარაკ ისე, რომ ჩემი მასანძლის ყალბი წარბოდ გენა ოქტომბერზე მაინც გამეგნანბა... არ ვიცი შეიძელი თუ არ მე ეს ვაშეწე!

მაგრამ ღუეს, ოქტომბრის მეთერთ-მეტე წელს, არა თუ ასეთ უეცრობას, ბერეს-დიდ-დიდ ნასეწე... სახლის ჯიუტ აზრებსაც გაეფანტათ საფხენ-ლი, როგორც ქალაქად, ისე სოფლად! გადარეული.

ოქტომბერი

მაილ-პარკში ქურდზე ჩემად მის-რალებს „როლ-როლისს“ ავტო. შიკა-ზის მედიდობრი ლორიდ. უძრავია შე-ლოცილივით. მხოლოდ ფიქრობს:

— რა მშვენიერია შემოდგომის ეს დრო... ოქტომბერი რომ არ ერქვას სახელად მართლადე „ოქტომბერ-ში“ სათავლია სახელი ნუ თუ კიდევ მიამებებდა რამე დედამიწის ზურგზე! იო, რომ შეიძლებოდეს ამ სახელის ყველგან მოსობა—ხელადე გამოეს-ცემი საამისო კანონს...

„ოქტომბრის“ გახსენებანე გუნება ერთიან გაუფუქდა ლორის. ავტოში ევლარ ეტევი. მაგრამ რის ლორიდა, თუ ფხებითაც არ გაისერიერებს, როცა მას მოესურვება!

გაიანეა ავტო პარკის ერთ კუთხე-ში, თვითონ ჩამობრძანდა, მიმოივლო თვალა დაწნარებულ აიერ-მარეს და მიედღობის ნაბიჯით მისიერობას შე-მოდგის მზათ დაღუეჯილ ხეივანს ჩრდილში. ლორი სივარის სურე-ლოვანად ბოლით მიიქვლეს ზსას... ქ-უცეცხ: ლომში, მარხლ-მამბურგში გაფიცები ყველავანა!

დასწყევლოს და მოისპოს!

ზურგების ქვეყანა
ლორდება მობისანე თვალით ვაგზე-და მონოკლში ირკვლევ ხეივანებს:

იქით, საიდანაც პატარა ბიჭი მო-ხტრობდა და მოაფრილებს ცხელი ლავაშივით ასლა-ახალ გავხის. ილ-ლიაშიც უქვარის მეთლი დასტე.

ლორდას დაუქბა ჯიბის აქწეით. ატარა ბიჭუნა მოვარდა. მისთავან-სავებით. ით მოუხსენარდა ცუქვავს ცალ ფეხზე, წითელ გალსტუქს ისწო-რებს და ლილინებს დარიბმდულით:

ლომში, მარხლ-მამბურგში
გაფიცები ყველავანა!

დასწყევლოს და მოისპოს!

ზურგების ქვეყანა
ლორდება მობისანე თვალით ჩაპზე-და მიტუნს მოიხკლიდან:

— ვინ ხარ შე სალახანა?
— შე სალახანა არა ვარ!

— მამ შე ხარ?
— მე პიონერი ვარ! თეირამქე!

წლის პიონერია?
— ვის ხარ?
— ვისი ვარ?... ვისი ვარ?..
— უპატრონი დაღუეჯილ ხარ, მე ვაპობ. სახელი რა გქვია?

პილსუდსკი და ოპტომბერი

საქართველოში
განუყოფილია

— ოპტომბერი, ლორდი
ლორდი ანთო, განრისხდა. ჯობი
მოიშარჯება დასარტყელიად, მაგრამ
პატარა ბიჭუნს გიჟურად მისტის და
ზარით გაისისის მისი ხმა—ჰიდ-პარ-
კის მყოფროებაში:

ლომში, მარხელ-ჰამბურგში
გაფიცვები ყველგანა!
დასწყველოს და მოისპოს
ბურჟუების ქვეყანა!
ლორდის გამაგებებს აღარ აქვს სე
სლოარი:

— პოლისმენ! შოფერ! ჩქარა!
და თვითონვე მიგზებება ავტოსა-
ენ.

— სამინისტროში საქაროდ!
რადენივე წუთის შემდეგ ლორდი
უსასტრეკს ბრძინებას აძლევს პოლი-
ციე—ლირექტორს:

— სადაც იყვებს და არ იყვებს, აბო-
ვეთ „ოპტომბერი“, დიპირთ და აქ
მომიყვანეთ! არ გაბედოთ არ პოენა!
ჩემი თვალი ვნახე ის აქ რამდენიმე
წუთის წინ! ჩქარა! უსიტყვო!

პოლიციე—დირექტორიც დადაცუ-
რდა. საუკეთესო ავენტებს გადასცა
სიტყვა-სიტყვით ლორდის ბრძინება.
ავენტებშიც მოედგენ მთელ ლონ-
დონს და გაფაცვიცებით ეძებენ ყველ-
გან „ოპტომბერს“.

— მაგრამ რა კაცია ნეტავ ეს ოპ-
ტომბერი? რა ხნისა? რა მოხელეა?
სად იმყოფება? როგორ იბოვონ?
აქ ერთ გამაგებებს ავენტს მოაგონდა
მისამართი მავიდა.

იკითხეს. ოპტომბერი დიდა ყოფი-
ლა. მათი სიხარული ენით არ ითქმის.
შეოლოდ იმ ხტუნაობით გამოისატე-
ბა—ოპტომბრისაკენ რომ გაეჭენენ.

ლონდონის მიგაწყებულ კუთხეში,
დინარეულ სახლის ერთ ჯურღმულ-
ში ნახეს ვიდევაც:

ოთხმოცდა ხუთი წლის დედაბერი.
ტურბლიანი, დაკლეჯილი, დაბრ-
ჯილი, დაკრტული, რომელიც ყოველ
წუთს სიკედლის ელის და სკოტლან-
დის ავენტები კი ეწვივნ.

— აა! მაშს არის ოპტომბერი!
— დიდათ პატრიცებულა ლორდი!
„ოპტომბერი“ უკვე თქვენ განკარგუ-
ლებამაში.

— ყოჩად, ყოჩად! თქვენ ჯილდო-
ზე და წარმართებზე იქნებით წყენე-
ბული.

— გმადლობთ მოწყალეთ ლორდი!
— აბა ეხლა საქაროდ ანეტა შე-
ავსებნით, როგორც უყვართ „იმის
თანებს“.

პირველი: დედ-მამა მჭავს თუ
არა? თუ არა ჰყავს და—რატომ?
— მეორე: როდისხანა ინგლისში
ცხოვრობს და რატომ?

— მესამე: რამდენი წლისა იგი? და
თუ მიტის არ არის ან ნაკლებსა—
რატომ?
— მეოთხე: სახელად მართლა „ოპ-

ვინ ოპტომბერს ის თვით უნახავს
„ბუნაშასა“ და ბასრ ხმაღს აწვდილს,—
გამარამ... შაი. ზურგში თმით გარძობს
ამაგ საფრთხის საშიშ არადილს.

ტომბერი“ ჰქვია თუ არა? და თუ
მართალია—რატომ?

— მეხუთე: უნდა თუ არა გამოიცვა-
ლოს სახელი? და თუ არ უნდა—რა-
ტომ?

(პოლიციე-დირექტორს განცვიფ-
რებთ ყურები უთამაშებენ).

— მეექვსე: უნდა თუ არა საბავშო
სახლში მიგზებო, ან შვილად ავიყ-
ვანო? და თუ არ უნდა—რატომ?

(პოლიციე-მეისტერს სიტყვა უნდა
სიტყვას. ვერ ბედავს, ლამის ყბა მოე-
ღრიცოს).

— მეშვიდე: ვისთან აქვს კავშირი
და თუ არავისთან—რატომ?
მაგრამ ამ დროს ქუჩაში გაისისის
ფოლოდისებური ხმა:

ლომში, მარხელ-ჰამბურგში
გაფიცვები ყველგანა!
დასწყველოს და მოისპოს
ბურჟუების ქვეყანა!

ლორდის მონოკლი ჩამოუვარდა და
ნატუქებით იტყა იატაკზე.

— შა თქვე მატყუარებო! კარგი-

რის გულისთვის გინდათ თვალებში
ამბოთ? იგერ ოპტომბერი ისევ ქუ-
ჩაში გაჰკივის და თქვენ კი მარწყუ-
ნებით—დაეპირათო! აბა, თუ სიცო-
ცხლე მინდვ გინდათ შეინარჩუნეთ,
ჩქარა გაბაწრეთ იგი!

პოლიციე-დირექტორი მთელი ავ-
ენტურით მოსწყდა ქუჩაზე, სიდაც მუ-
შების დემონსტრაცია უძლეველი
გველენაზეთ მიზღაზნება.

ლორდს ფანჯარა გაუღია და სულ
განუარებთ უყვართ იქიდან პოლი-
ციე-დირექტორს:

— დაეპირათო! ციხეში ჩაგსამბო
არ გაუშვავი! უეჭველად დიპირეთი
იგერ მუშებში შეგია! მიჰყეთ ფეხბა
ფეს! დამარა! გავიწყით დმირთი!

მთელ ქუჩაში კი წითელი დროშე-
ბის ზეგით ისევ გაისისის წყაროლა ხმა:

ლომში, მარხელ-ჰამბურგში
გაფიცვები ყველგანა!
დასწყველოს და მოისპოს
ბურჟუების ქვეყანა!

ნადირი.

მეთერთმეტე ლუკსანის ჩაყვამ

1917 წელს ევლოდებოდნენ ბალშევიკების წყისგან საათობით. მეორე წელს შიმშილი გაიხადეს მდღერებში მთაკვერით კომუნისტების წინააღმდეგ ბრძოლაში.

დადა 1921 წელი. ბალშევიკების ტალამ მოუსკვა საქართველოს განთქმულ ყბღმესაც—მენშევიკებსაც კონკრობისტოში და ტყაპა-ტყუბათ ჩაყრა ისინი შავ ზღვაში

გალატეხული ვაჭრები, გაქვულნი თავადები, მექრთამე ჩინოვნიკები, ილიაფუტესაც „სულის მამები“ და სხვა ნაკისი ყუთში მუშების ცოცხათ ჩაყრალი „ყოფილი ადამიანები“ ევერებოდნენ ღმერთისა, ინგლისელ ფაბრიკანტებს, საფრანგეთის ბანკირებს და პოლინელ ხოტორნაყებს მოსულციკვნენ და გაეთავისუფლებნით თავიანთ მეგობრები ბალშევიკების ხელიდან. მაგრამ ამათ—ამით ყველამ იგრძინეს მუშის ძლიერი მულტი და სოში დაეარგეს დამხარებლისა.

მაშინ ბურჟუეზია და ყოფილ მემამულეებმა სახლავართელ კაპიტალისტების დახმარებით შეეცადნენ ცხელ შიგნით გაეტყუებინათ. შეისყიდეს ძველი ინიჟინერები და სხვა ძველი საეკები. და, იწყეს იმას ნგრევა, რაც რომ მუშის იფილი და სისხლით შენდებოდა სოციალისტურ სამშობლოში. აქაც ჩვენ ტრერებს ბითერი გამოვიღიდათ. ჩეკამ ესენიც „გამოჩეკა“.

დღეს კი იმე გაწყვეტილი ეს წყალწლებული „ხაეს ეკილიან“.. ჯერ თაოზიოთაზე ამყარებდნენ თავიანთ იმედებს, ესლა კი კულაკს და სპეკულიანტს აღმერთებენ და თანაც იმედი აქეთ საზღვარგარეთელ კაპიტალისტების ჩვენ კავშირზე ხელახლად თავდასხმისა.

მაგრამ აქაც ვერია ტოლახში ჩაუწყეთ ჭონიდან განთავისუფლებულ ჩვენ ყოფილ ბატონ-პატრონებს. ეჟულაკს მუშის და ღარიბ გლეხის „კულაკ“ მოხდა ცხვირპარში და ცოტა სისხლი დაუდინჯდა, საეკულიანტები ბუტერბრტოლიდით შუაში მოაქციეს კოპოტაკიამ და ფინისსპექტრომა და გაქვულელ ბაყაყიით დააქვეტრინეს თვლები. ინგლის-პოლინეთ-რუმინიას კაპიტალისტებს

კი მადან უქარავაც „საკეთა“ მუშების თხილი განწყობილება ჩვენთან. არც ჩვენი წითელიარმიელის პოლიტონისა ქული აძლევს მათ მოსვენებას.

როლა დარჩაოთ ვისზე ამყარებენ თავიანთ იმედებს? რუსის თორავადიღებლი საზღვარგარეთ სამიკიტონებს სხნინი და ლუქატრობები იღებენ დარდიან გულს. ქართული მენშევიკები, საქართველოდან გატყვევულ ჭონების გადაყლაბის შემდეგ, ყალბ ფულების ბეჭდვის მუშევრები და ნაშაველი წყრილი საეკულიაკია არც აქ აკლდათ და არც იქ აკლიათ.

მყო დრო, როცა იმასოდნენ, რომ ბალშევიკებს ნგრევის მტეი სხვა შოი არა ავეთო. ეხლა ბრმებიც ხედავენ ჩვენ ქვეყნის გადახალისებას. ძველის ნანგრეებზე საბჭოები ამწენებენ ახალ სალ ქვეყანას. ახალი ელსადგურები, ფაბრიკა-ქარხნები, მუშათა სახლები, ტრაქტორები, მატყლის, აბრეშუმის და ბამბის ბარდანები მძიმე ლოდიით აწებებთ გულზე მუშების და გლეხების კბილებ ჩამტვრულ მტრებს.

თერთმეტე წელსიანი საბჭოთა კავშირის მშრომელები, მტრის ალყა შემორტყმული, აწენებენ და ამგარებენ თავიანთ სოციალისტურ სამშობლოს. ბერია მუშის იფილი და სისხლი ჩაიღებდა ამ საქმეში, კიდევ ბერიი სოხიულ გადაიღებოდა ახალ ცხოვრების მტკიცე კალაპოტში ჩადგობას, მაგრამ მინც საბოლოო გამარჯვება ჩვენია, რატომ?

იმიტომ, რომ ჩვენი სუყველაფერი ახალი და ნორჩია და ღლე და ღლე იზრდება, თქვენი კი სიძველისაგან ქქნუბა და ღლებია.

სულ მეორემეტე ლუკსანის ჩაგირკობით მაკ ტენონში და არც თავს დაგანებებთ იქნობამდის, სანამ მირიანათ და ფესკიანათ არ ამოვავლებთ დღდა-მიწის ზურგიდან.

დღეს ჩვენ ქუჩაშია ლხინი და სიხარულია, თქვენ ქუჩაში კი პანაშეილია.

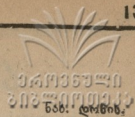
ისტორიამ ასე მოინდობა და თვალცი მოვსობართ. დერციკ სანდროს შვილი.

შ ა რ ა დ ა

წინათ მეც ვწერდი შარადას, ყოფილივარ შარადიანი, (შარადიანთა მოდგამში) მეც მისვამს დღითა წყლიანის) დელიდან მეც ძველ ხელობას სიახლით დაუბრუნდები, რომ მწერლობაში აყვავდეს შარადს—აკროხიბები. ამ შარადისთვის ჯერ ერთი მონახეთ სიტყვა ქართული: მოიწვევთ სხდომებს და სიტყვაც გეკნებთ გამონახული. უამისოთ კი სხდომები, იცოდეთ, რომ არ ივარგებს, პასუხს მოსთხოვენ მდივანას, თუ სწორათ მას არ შეადგენს! ამ სიტყვის პირველ ნახევარს შარადას შემოუნახავთ და შემდეგ მეორე სიტყვასა მოძებნით ჩქარა და ნახათ. გვარია პოლიტიბურობის წერვის და კომუნარისა, მშრომელი ხალხის ბელადის, „ვიტესებს“ თავმჯდომარისა!

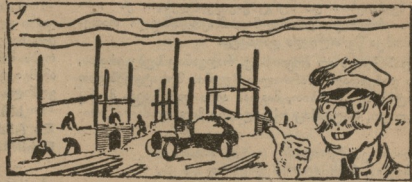
ამ სიტყვის პირველ სამ ასოს ნახულს იორს მიუმატებთა, კიდევ მოძებნით ერთ სიტყვას თუ კი არ დიზარებთა. მამაკაცია (არ ცხოვრობს არც სოფლით და არც ქალაქში) დთვის მახურია, ღლე-ღამეც ათრეც მონანტრის „ტლახანში“ შავია, შავადვე იცავას, თმა და წვეარ-ჩამოშვებული, თუ არ წვეარა, იტყვით თუ კულპრშია ამოვლებული! ბევრის თქმა საჭიროა ამ სიტყვას ვინ არ მიხვდება, შარადის ბოლო ნაწილით ის ჩვენთვის დღეს გამოადგება. თორემ უტრია ამ ქვეყნის, ქვეყელიც დღეს მასხარადა, არც ვახსენებდით მას დღეს, ჩვენ რომ არ ითხოვდეს შარადს! ვინც მშრომელია ამ მშრომელთ ბრძოლა და წინსვლა ახარებს, გარწმუნებთ, რომ ეს შარად ყოველთვის თავს შეიყვარებს...

უნიველნიველი

ტექსტი კინეზარის.

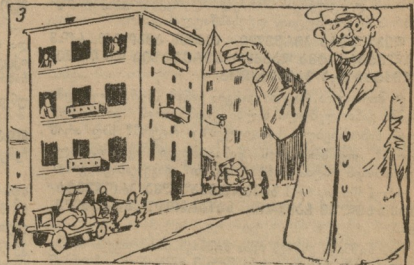
1
 მიდიან საუბარით:
 ოცნება და ვიკენტი:
 „არ გამოვიცვლი რწმენას,
 თუნდ დავრჩე მართლად, კენტი“...
 და ავერ დიდ შენობის
 საძირკვლის ჩაურა ხდება.
 ჯერ „შეუკურთხება“, — მერე
 ვიკენტი ჩაფიქრდება:
 „ჩაპკარონ საძირკველი,
 ჩვენ დავასრულებთ შემდეგ...
 საძირკველს როცა მორჩეთ
 მერე, ჰოპ!... კებარ; შეხდექ!“

2
 იმედს არ უჩანს ბოლო,
 გავიდა დრო და უამი,
 მაგრამ ჯერ კიდევ წითლებს
 ალარ გაუჩნდათ ვამი...
 ვიკენტი სერიზოზით
 გულში დარღს დააუჩუჩებს.
 სად დაღის თვით არ იცის,
 მოივლის ყველა ქუჩებს...
 „ოი, დაღაზროს ღმერთმა
 არიან ღომის სწორი;
 ააგეს ასე მალე
 ხართული უკვე ორი, —
 მაგრამ... ჰმ! არა უშავს,
 მათ მაინც არ შერჩება!
 შემოდ ჩვენ დავასრულებთ,
 შენობა ჩვენ დავგერჩება!“

3
 ...და იქით მოდიოდა
 ვიკენტი ერთხელ როცა,
 ხანაზაბამ იგი
 გაანცვიფრ - გააოცა:
 ამაჟად აღმართულა
 შენობა ცამდე მალა.
 ბინებს აძლევენ მუშებს,
 ესაქლებიან ასლა.
 უცბად ვიკენტის გულზე
 ეცა ღაზგარი, ელდა;
 მუხლები მოეკვითა,
 თვალები დაუხუნელდა...
 მაგრამ; „ჰმ! არა უშავს!
 დრო დიდი აღარ რჩება, —
 თვინი უკვე წავლენ,
 შენობა ჩვენ დავგერჩება.“

4
 დადუმდა სამუდამოდ
 ვიკენტის გული „ნორჩი“,
 რომელსაც დარღმა სუთრა
 „შენ, აი, ეხლა მორჩი!“
 მიახვენდებენ... ახლდა
 კულმოკლე პროცესია.
 გალობდენ სულთთანას,
 (აღათი და წესია).
 უცქერიან აივნიდან
 იმ სახლის ყველა მდგმური;
 (წინ გამოვიცვენ, როცა
 ბავშვებმა მოჰკრეს ყური).
 ვიკენტი თითქოს ამბობს
 და თვალი რჩება სახლზე:
 „ეჰ, გვიან მივხვდი, გვიან!
 ახია ჩემფერ მალღე...“

ბ ა რ ე რ ო ზ ი

რედაქციამ ვიჯექი და ახალი წერილის თემაზე ვეჭობოდა, როცა კარები გაიღო და შემოდებ ახრდილი. ისე შეკრებოდა და ნურც ვაგვიკვირდება: ეს იყო ნამდვილი ახრდილი, რომელმაც მოკრწმნული თითები გადმოშვა წერილი და დაუბნა:

— დაბეჭდვას არ მოვიბოვ, რადგანაც სულ ერთია, მაინც არ დაბეჭდათ. მართალია ქვეყნის მოსატყუებელი თვითკრებულებაც გაიძახი, მაგრამ ამის დაბეჭდვას მაინც ვერ გაბეჭდათ, რადგანაც აქ სალი და მიუღწეველი კრიტიკა...

— ვინაა ეს წერილი?
 — ჩვენია, ჩვენი.
 — თქვენ ვინა ხართ?
 — ვინა ვართ!—მწარეთ ჩაიხსინა ახრდილმა.— ახლა ჩვენ აზარაობა ვართ, მაგრამ ერთ დროს ყველაფერი ციკავით...

— მაინც ვინა ხართ?
 — მაინც? მე ვარ იმ ხალხის წარმომადგენელი, რომელთაც თქვენ ყოფილ ხალხს ეძახით... წერილის თუ არ დაბეჭდათ, წაითხოვთ მაინც...

ახრდილი გაქრა. წერილი გაეშალე. ეს იყო გამოხმაურება საგანგებო წერილებზე.

— რედაქციის რეკლამის 11 წლის თავი სრულდება,—წერდა წერილი.—თქვენთვის ეს დღე სახეობაა, ჩვენთვის პირიქით. რა უფოთ, ასეთი ყოფილა ბედი.

— მიუხედავად ამისა, შეუძლებელია არ გამოვიყენა უროთ იმ დებულებებს, რომელთაც თქვენ აყენებთ რედაქციის რეკლამის დღისას წერილის გამო.

დავუბნა პირადი. თქვენ აზარობთ, რომ პროლეტარობა დაამოზ ბუჩქნაზი და თავისი დიქტატორა განაბრძიდა.

ეს პართალია, მაგრამ კარგია განა? გაუნათლებელმა მუშებმა განათლებული ხალხი გადმოყარეს და თითონ ავიდნენ საბრძანებლო სიმბოლეებზე. ჩატიმ? სად არის ლოლიკა? თუ ბრძანების წინააღმდეგი იყავით, ახლა თქვენ თითონ რაღას დიქტატობოთ? დაეჯიკნებოთ განა?

თქვენ წერთ, რომ **გამარჯვებულმა პროლეტარობამ ხელში ჩაიგდო სარაგრო სუსუალუბანი.**

ჩას ნიწნავს ეს? ეს იმას ნიწნავს, რომ თქვენ ნამდვილი ყარბილი ხართ, რასაც მუდამ გამოპობით. ჩვენგან ავებულე ფაბრიკა-ქარხნებს თქვენ დაეპატრონეთ და იქამდე მიხველით, რომ ჩვენ საკუთარ დონასში ჩვენი სპეციალისტების ყოლის უფლებასაც აღარ გვაძლევთ.

თქვენ ვიძახებთ, რომ **რქობვარის რეპორტივინამ განადავარა კველი სამხარო და ახალი დაარს.**

მერე და ვინ გთხოვდათ სამყაროს დანგრევას? თუ ისეც ასეაგებათ ვინდოდათ, რაღას ანგრევდით? ეს არის პარტიანალიზიკა?

ამბობთ იმასაც, რომ **აჩაბრეული ტემპით მიღის კვეთნის ინფსტრუქციაციის სამამ.**

ჩას ნიწნავს ეს? ნიწნავს იმას, რომ თქვენ ყველგან ფაბრიკა-ქარხნებს აკებთ, სადაც აუარებელი მუშახელი დაეპატრონებოდათ. იქ ყოველი სოფლის მუშებს, მოცდენთ შინაურ სამუშაოს და გაპაროლტარებთ. ამ რიგათ მთელი მოსახლეობა გაპროლტარდება და სულ დაანგრევს ქიქიანას.

წერთ, რომ მიწის საკითხში **სუსუალუბანი დაარსდა და დარია გუბნებს მიწები დაარსდა.**

მერე და ვის ხარჯზე? უცბია, გემატლებების, მდიდარი გუბნების, საეკლესიო მიწების და თავადანაურების ხარჯზე. თქვენ პარტიოსან ხალხს, კვილიშობელ პარტიას მამულებში წაართობთ და დატყვენს დაუბრეველ ამაღს იყვენით კიდეც. ამაზე მერე თანხედობა არც გაგონილა.

სოფლის კოლმეტიზაციის, ამპანიაციის და რეპონსტრუქციის სამამ წარაბრებით მიღის ნარობს.—ამბობთ თქვენ.

უბედურებაც იმამია, რომ თქვენ მამაპატრ ვუთანს აბრეველ საწყალ გუბნებს და მის მაგივრათ ტრაქტორებს უგზავნებთ, რომ ტრაქტორების ღრიალმა გუბნებს გონება დაეკარგოს, გაიშაყროს, გაავიკოს, თავისი ქონება სხვას გაუშინაროს და კოლექტივში შევიდეს. რა საჭიროა მქენიზაცია? განა ნიკოლოზის დროს ტრაქტორები რომ არ იყო, გუბნებმა მიწის არ ახეშავენდნენ? პაი, პაი, რომ ახეშავენდნენ და დღე და ღამ ყანაში იყვენ... თქვენ კი, ლამის არის იქაც მ საათის სამუშაო დღე არ შეშობოთ.

იწყება ? საბითის სამუშაო დღეზე გადასვლა.—გვეყნის თქვენგან.

დიად იწყება. ჩვენ 12 საათის ვამუშაებდით მუშებს, თქვენ რამდენ ჩამოიყენებთ. მამსადაც მუშები დღეურათ 4 საათით ვაჯარაბებთ, ახლა კიდეც 1 საათით აჯარა მავებთ. ბოლოს იქამდე მივიყვანო საქმეს, რომ მუშები არათვის აღარ ვაეკეთებენ.

მუშათა მამარიკალი რეპონსტრუქცია სამამ დაარსდა.—ამბობთ თქვენ.

რა გეპირთ შეიღოს! ამოღენა სხელმწიფო თქვენ და თქვენი მუშების ხელშია, როგორც ვინდათ ისე მოიქცევით, ჯამბარსაც მოიმატებთ და ავტორიტეტშიაც ჩაბრძანდებით. ჩვენი დრო იყო, განახლებდით როგორ უნდა ჯამბარის მომატება.

— რეპონსტრუქციის რეპონსტრუქცია საგოლოტი მოგზავრა პროფესული საკითხი.—ასეთ გეკეთ ამოჩემებულთ.

იმედით რა ვიბრათ! მთლიანი და განწყოველი რესტის მოსკეთ, აფხაზეთს და თურქმენისტანს თავისუფლება მიეცი, რუსეთს დაუტყველებთ და სახლებს დაშალეთ... ყველას თავის რანჯე ალაპარაკებთ, ყველას კოლექტივს უბნებთ! ეს არის ჩვენი ძველი რუსეთის ნაციონალურ საკითხის სწორი გადაწყვეტა?

— სამკობო-კავშირის პროლეტარობის გავლენით იზრდება მსოფლიო რეპონსტრუქცია მომარობა.—ეს არის თქვენი თეზისა.

უბედურებაც მავამია, რომ მსხვა ქვეყნების მუშებს ფული იტყუებთ, ღმერთი და ხელმწიფე დაიფიცებინეთ! და იციდეთ, თუ პოლსტესკი და მუსოლინი კარგათ გამოვლი...

— მიღვარის ნაბიჯით წინ, სოციალიზმისა კენი.—ყვირობთ თქვენ. დამოცდელი, ეს პარტიანალიზი გეყვიდობ და თუ სამეზავრო ფული შემეგროვება, ვერაპაში ამოვეყვებ თავს. იქიდან კი, მიფრთხილდით თქვე სამაგლებო.

მწერთ ყოველი დენერალ-მეიორი და დისტიტელნი სტატეი სოვეტნიკი, ახლა კი პაპაროსებით მოვარე ვიქმენდობოვ.

ასე თანდებოდა გამოხმაურება.

დღარ-დღარასან.

ცნობათა მიღება

გეგმული
შეწყობისა

მოდო-ს. თუ სოფელ საწულიკიეთში კოაპერატივში ნოქიად არის ისევ წულუკიძე, ეს იმას ნიშნავს, რომ სოფელი „პირნათლია“ ასრულებს თავის „ღანიშნულებას“. რაც შეეხება იმას, რომ ნაირი წულუკიძეს „პრაქტიკულ“-ღამბარებში ჰყავს თავისი ცოლი, ვაჟი და ასული, ეს საგნები მიზან-შეწონილი პირადად მისთვის და ტრატაროზისაგანაც საერთოდ გამართლებულ ეგრედ წოდებულ „ნათესავთაის“ პონციკის მიზეზით. მხოლოდ რაღაც არ გვეკრძა, რომ ასეთი „კომპანია“ წოდნა თითონ „ყოველდღეს“ იქით. დავიჯეროთ, რომ ამით აიხსნება სოფლის ზევით მოხსენებულ „ნდობას“ ამ ოჯახურ კულწულაადი?!

ჩვენ რომც დავიჯეროთ, ოქტომბერი არ დავიჯეროთ-ნებები ამაზე: „მას, სისხლი ამისთვის დავღებოთო“— შეგვეკითხება.

ნორსხვა. ვიღაც სოსი-პატრის შესახებ სწერთ:

„ერთხელ კარვით მოიანზრა უნდა დავღათ წარმოდგენა“-ო და შემდეგ: „მა საქმის მოგვარებას მაგრათ ხოსი ჩაქვიდა ხამი ღირა ხელში ივლი-ო და სხ.“

ჩვენ ვერ გავიჯერებთ, თუ აქ რომელ ღირებზე იყო ლაპარაკი. მაგრამ როცა ქვევით ამოვიკითხებთ, რომ ამის შემდეგ ხელი წელი თურქი გასულია, დავასკვნით: ლტორიკორი, რომელიც „მიტორკარტისა“ და „ყოველდღეს“ საქმის გაჭიანურებას უნდა ებრძოდეს, თითონ გადაქცეულია ამ „შემხვევებაში“ ყოველად უჯვარის „ქიანურად“-თქო. დღეს, აბა, ის ხამი ღირა რა ნაირად უნდა ზღოს იმ თქვენმა სოსი-პატრიმ?

ამაზე ოქტომბერი ბრძანებს: „ასეთ „ქიანურს“ (ლაპარაკი ოქტებზე) ერთი უნაინ ქანჭურიც კი სჯობია“-ო.

კინტრამპს. თქვენ სიმღერაში სწერთა:

„ქუეშო, მიყვარხარ მინცა ჩვენი მგონების აკვანო“-ო.

ალბათ, თქვენ თუ ბრძანებებიც კუეშელი. მაშინ უნდა კითხო გუნებები და „მგონების“ ნაცვლად გეგმართ სიტყვა: „მგონანი“, ეს გასაგებიც იქნებოდა და მიზან-შეწონილიც.

რაც შეეხება ლექსის ბოლოში მიხანწერს: „მართალია, მინცა და მინცა ეტრანაოსების არ არის მიზან-შეწონილი, მაგრამ, თუ შესაძლებელი უქნება დაბეჭდვა კარგი იქნება“-ო, ამას, როგორც ხედავთ, თავის ადგილზე ერთადერთი „მძიმე“ აკლია. ამ „მძიმემ“ კი საქმე გააგვიძინელ. მართალია, ოქტომბერი იძლევა დირექტივას: „მძიმე ინდუსტრია, რაც შეიძლება, ხელი შეუწყვიტო“, მაგრამ „მსუბუქი ლექსების“ შესახებ იქვე სწერთა: „გადღობათ გოლორში“-ო.

შანც-მანცს. გვეკითხებით: საკვირველია, რაშია საქმე, რომ ჩემი წერილის არც პასუხი სხანს და არც დაბეჭდვლიაო.

აი, სწორედ ამაში ალბათ, თუ დარჩა ოქტომბრის რედაქციის ურადლების გარეშე!

ამერიკის ანუ შვიდ-წლივ დამთავრებულს. გეწერთ:

„მოვიცალე დასაწერად, რადგან დავრი ვარით, მერვე ჯგუფში არ მიმიღეს, ნიშნებს დავტარებ“-ო.

აი შეიძლება თქვენი ნიშნები აზოროთ ჩვენი რედაქციის სანავეე გოლორში?!

მარიამ-ს. გვეწერ:

„ბევრად მოგწერე, ტარტაროზ, შე აჭური ამავე, მარც არაშიც თუ პასუხი გავცეო, აბც კი შეიგებანე თავი“-ო.

სად ჩვენი თავის შეფხანა და სად თქვენი თავის საკითხი?!

6. უსტიშვილს. გვეწერ:

„ხატონმა მუხამა ბრძანა არ შეიძლება არა და... მათრახის ცემით გავგებრავთ თუ და დასწერე შარადა“-ო.

როგორც სხანს, თქვენი მუხა თქვენზედ სულავს. ალბად, იცის, რომ „დაწერის შემდეგ“ ამ საბატოო საქმეში ჩვენ მას დიდის სამაგონებთ შეეცვლებით.

შაშიშარს. გიორგი ბელთაძე იწერება, რომ თქვენ კერძო ინტერესებში სწერთ მასზედ. მართალია?

უთიხობროსს. გვეწერ:

„რა გუოლია ეკ უხეში, რედაქტორი ივე ავი, რაც წერილი უკოგვავანე, მან გოლორში უკრა თავი“-ო.

რას იზნა? თქვენი თავის ბრალია!

ჯოჯოსხიოს მახსალას. თქვენს ცნებაში

სწერთ:

„მესამე საუკუნემ წარმოშვა შესანიშნავი თეთრი ცხენი, რომელზედაც წმინდა გიორგი ჯდებოდა; მეთორმეტე საუკუნემ წარმოშვა ასეთივე შავი ცხენი, რომელზედაც „ვეფხვის ტყაოსნის“ გმირი ავთანდილი ჯდებოდა“-ო.

ამის შესახებ რომ შევიკითხოთ „ვეფხის ტყაოსნის“ გამოჩენილ მკვლევარებს, პ. ინგოროპყის და საროს კავებაძეს, მათ თითქმის ერთხმად აღიარეს, რომ იმ შავს ცხენზე ტარილი ჯდებოდა და არა ავთანდილი. ამ აზრითა სხვადასხვაობამ გამოიწვია თქვენი სტენის გადაღებ... სარედაქციო კალთაში.

შანტარისა. თქვენს სტენას: „უფარი მარცია“-ს შემთხვევა ფრიალ ჩველებრივი მარცია; „ჩაბარდა სარედაქციო კალთაში“

ს. პაბლდონისა. მივიღეთ თქვენი „გურული ხენა“. სენა მდინარეა საფრანგეთში და ეფიჭქეთ: გურული „ჩოჩოლის ხალხია“ და, ვინ იცის, იქნება გურიაშიც შემოიღეს ეს სიტყვა, რომელიც მდინარის სახელად-თქო. წაეკითხეთ რამდენიმე ვაჭრულ ქაილს ჩამოწერილი ამავე, მაგრამ, მიუხედავთ ნაწერის წყალწყალა შინა-ასრისა, მინც ვერ გავიგეთ, თუ რაზედ გსურდათ წერა.

ძალად გაშავებულს. მივიღეთ თქვენი პოემა „მუშულობა“, სადაც სწერთ:

„უნდა გთხრა, ტარტაროზო, რაც არის ბერი მართალი, ცნკაფორმა გამოგავანა ჩვენს „მუშუკოს“ ბერი ფართალი“-ო.

რითმა კარგია, მართლწერა—ნაკლები, ხოლო შინა-არსი აკლია. სამაგეროთ, სანავეე კალათს გამოაღდა შინაარსად.

ზამ-მანს. თქვენს ლექსებში მოყვანილი ფაქტების შესახებ, სჯობია, პო-ნათ მოგვეწერათ, თორემ, გეტყობათ, ლექსის ტენხრეას მისდებოდა და ფაქტის მისხვიელ კი ხელიდან გიძებრებთ. ამის შესახებ ასეთი ინდაზაა: „ორი კურდღლის მდეკარი ერთსაც ვერ დაიჭერს“-ო.

ტკბილი საუზარო მწვანე საკითხვე

ბიზნისი

ნაბ. ნადარეიშვილის.

კერანსკი:—ბაიბე, მია უოკო, კომუნისტებს უკვე „მემარჯვინე ბაღსრა“ ბასკინიათუ..
 ნიკოლოზ ნიკოლოზისძე:—ჰმ.. სანამ მამ „ოხრამებს „მემარჯვინე“ ან „მემარცხინე“ ბაღს-
 რა რასმეს დააკლემდეს, მე ის „წინ ბაღსრა“, ალბად, უკვე თამისსა მივაპს..